

[Forsvarsministeren.]

tion, men denne organisation var endnu ikke udbygget, og ganske særligt var spørgsmålet om fælles kommandoorganer endnu ikke aktuelt. Det var derfor naturligt, at man på daværende tidspunkt fra dansk side skabte sit eget selvstændige kommandoapparat.

Som det imidlertid vil være det høje ting bekendt fra de to forslag til rigsdagsbeslutninger, som blev vedtaget i sidste samling, er der nu oprettet fælles forsvarsstyrker i Vesteuropa med general Eisenhower som øverste leder, og under ham er der udviklet et kommandosystem, hvor efter Vesteuropa er inddelt i tre områder, den sydeuropæiske, den vesteuropæiske og den nordeuropæiske region. I denne sidste indgår Danmark og Norge, og ledelsen af de samlede forsvarsstyrker i denne region er overdraget admiral Brind, der til sin hjælp har en international stab. Der er endvidere truffet aftale om udbygning af et tilsvarende kommandosystem for det nordatlantiske oceanområde, hvilket kommandosystem dog endnu ikke er ført ud i livet.

Som det vil fremgå heraf, er den enhedstanke, som ligger bag den nuværende danske ordning i henhold til majloven af 1950, nu indenfor Atlantpagtorganisationen blevet gennemført bl. a. for det større geografiske område, som nordregionen repræsenterer. Indenfor den nordeuropæiske region er kommandoforholdene udbygget således, at cheferne for den danske og den norske hær, der hver har kommandoen over landstyrkerne indenfor sit område, er direkte underlagt chefen for nordregionen, altså admiral Brind. Med hensyn til det samlede sømilitære forsvar vil chefen for den nordeuropæiske region, der er admiral, selv føre kommandoen over samtlige til rådighed værende søstyrker, medens han vil udøve sin kommando over luftstyrkerne gennem en til rådighed for nordregionen stillet flyvergeneral. Visse af de beføjelser, som man ved majloven af 1950 havde tiltænkt forsvarschefen, er altså på denne måde overført til chefen for den nordeuropæiske region.

Det forekommer klart, at det vil være lidet hensigtsmæssigt og meget lidt fremmende for styrkernes effektivitet, om kommandoføringen fra chefen for den nordeuropæiske region, for så vidt angår de danske styrker, måtte passere forsvarschefen for derfra at videregives til de enkelte værn, og det forslag, der her forelægges, går da også ud på som hovedregel at fritage forsvarschefen for egentlige fø-

ringsopgaver i krig. Men følgen heraf må være, at chefen for hæren fører kommandoen over hæren, ligesom de 2 andre værnshæder kommanderer deres værn.

Som det fremgår af forslaget, sker der nemlig ingen ændring, for så vidt angår søværnskommadoens og flyverkommadoens føring af henholdsvis sø- og luftstyrkerne.

Ledelsen af samtlige danske forsvarsstyrker skal iøvrigt ske efter de af forsvarsministeren til enhver tid godkendte direktiver.

Skønt det her foreliggende forslag fritager forsvarschefen for visse opgaver af føringsmæssig art, må det dog anses for overordentlig betydningsfuldt at bevare den institution, som forsvarschefen repræsenterer. Forsvarschefen vil således fortsat være ansvarlig for værnenes uddannelse og brugbarhed til forsvar samt endvidere for, at beredskab og forsvarsplaner tilrettelægges i overensstemmelse med de af forsvarsministeren givne eller godkendte direktiver. Han vil i fredstid specielt spille en stor rolle med hensyn til koordinering af de danske forsvarsbestræbelser. I sin egenskab af formand for forsvarsstyrelsen, af hvilken som bekendt desuden de 3 værnshæder og chefen for forsvarsstaben er medlemmer, øver forsvarschefen indflydelse på værnenes hele virksomhed.

Forsvarschefen vil desuden være af væsentlig betydning som bindeled til Atlantpagtorganisationens kommandomyndigheder, hvis planlæggende arbejde han må følge bl. a. for at kunne varetage specielle danske interesser, og han vil endvidere fortsat varetage hvervet som Danmarks repræsentant i militærkomiteen under Den nordatlantiske Traktats organisation.

For flyvevåbnets vedkommende er der indført den ændring, at arbejdsområdet for basiskommandoerne nu er udvidet til også at omfatte ledelsen af flyverstyrkerne i de to landsdele. Det var oprindeligt hensigten, at basiskommandoerne udelukkende skulle varetage jordtjenesten ved flyvestationerne, men det har vist sig ønskeligt at organisere såkaldte sektorkommandoer, i forslaget benævnt flyvebasiskommandoer, der hver for sig kan lede flyverstyrkerne i de to landsdele.

De øvrige ændringer, der er foreslået, er i alt væsentligt af redaktionel karakter og tager sigte på at bringe denne lov i fuld overensstemmelse med de øvrige forsvarslove.

Jeg skal med disse ord anbefale lovforslaget til tingets hurtige og velvillige behandling.